

CUPRINS

Prefața autoarei

11

MAGIA DRAGOSTEI

1. Instinct sexual, dorință de putere,
foame metafizică

19

2. Definiția magică

23

3. Rădăcinile sexualității

25

4. Narcoză, beție, voluptate, extaz

27

5. Asceți și pervertiți

31

6. Teoria dualului și realitatea

35

7. Relație sexuală, dragoste, căsătorie

39

8. Condițiile unei conviețuiri armonioase

55

9. Animal, demon și înger

85

MAGIA FIDELITĂȚII

1. Elixirul dragostei

95

2. Invincibilitatea genului masculin

107

Glosar

125

MAGIA DRAGOSTEI

1

Instinct sexual,
dorință de putere,
foame metafizică

Printre relațiile interumane, dragostea este cea în care se manifestă în primul rând sentimentele primare care pulsează dincolo și dincoace de inteligență, independent de condițiile și limitările morale și sociale ale omului conștient. Dragostea este cel mai animalic, cel mai demonic și cel mai divin dintre teritoriile personalității. Și oricare dintre domeniile acesteia va fi atins de dragoste, ea va crea acolo întunecime, roade angelice, destin, viață și moarte.

În mod ciudat, atunci când au vorbit despre dragoste, cei mai mulți scriitori și psihologi mari au spus adevărul,

chiar dacă teoriile lor se băteau cap în cap. Pentru că această mare taină nu poate fi înțeleasă decât prin *sinteza* variantelor ce unduiesc pe planurile mai profunde și mai înalte ale existenței. Înțelegerea se poate naște dacă pricepem ce sentiment chinuitor de frustrare pulsează în asceza flagelatoare a moralistului dogmatic, în sadismul despotului nebun și dincolo de erotomania mecanică a prostituatelor. Ce anume reprezintă ritualurile sexuale ale animalelor sau plantelor, dintre care unele sunt îngrozitoare și misterioase, sau în ceremonialele sexuale ale unor culturi ancestrale. Dar trebuie tălmăcită și semnificația diferitelor perversiuni, traume și inhibiții ale omului. De aceea, Freud are dreptate când consideră că cea mai importantă forță motrice a manifestărilor umane este instinctul sexual. Are dreptate și Adler care a determinat instinctul puterii drept un mobil compensator al sentimentului de inferioritate care, dacă se realizează pe deplin, oprimă sau exclude dorința sexuală. Și are dreptate și Jung care – cuprinzând în sistemul său psihologic primii doi factori – relevă totuși drept instinct dominant ce depășește alte pulsuni și pasiuni, o ancestrală și mistic-magică sete după divinitate, un dor după Creator. Căci, după cum arată Jung, singura posibilitate de vindecare a omului din suferințele sufletești și din bolile fizice care derivă din primele, nu poate fi aflată decât prin realizarea personalității umane, prin iluminarea și transsubstanțializarea acesteia. Crearea personalității este înțeleasă de Jung în sens profund religios: adică marele psiholog vrea să promoveze conștientizarea

și restabilirea legăturii dintre om și cosmos, dintre suflet și puterea magică a naturii, dintre spirit și Dumnezeu.

Este cert că cei trei mari gânditori au oferit *împreună* omenirii acea idee esențială care i-a lipsit timp de milenii. Căci puterea creatoare și nimicitoare a dragostei se manifestă în trupul omenesc dotat cu însușiri animalice ca *instinct sexual*, descoperit de Freud, în suflet ca *sete de putere*, descrisă de Adler, iar pe planul angelic al spiritului muncit de ideile vieții și ale morții, ca sete de inițiere în știința deplină, deci ca *dorință după Dumnezeu*, dezvăluită de Jung. *Însă dincolo de toate trei, pulsează aceeași energie divină ancestrală, același curent al creației aflat în veșnică mișcare, doar că pe diverse planuri existențiale.*

2

Definiția magică

Tema trebuie abordată începând cu definiția instinctului sexual, a pasiunii, a dragostei, a copulației, a dorinței de satisfacție și a morții pasionale.

Definiția exhaustivă și concisă a unei noțiuni devine în creatorul definiției *un cuvânt magic victorios*. Pentru că adevărul CUVÂNTULUI care luminează întreaga personalitate se transformă în lege, în Logos care, traversând intelectul, dizolvă formulările neadevărate și creează în locul celei vechi o lume nouă. Ca urmare, comportamentul individului se modifică, lucru ale cărui efecte și puteri au putut fi experimentate de oricine care le-a testat.

Imaginația creatoare este zămislitoarea vieții. Puterea imaginativă (ca într-un fel de copulație) alcătuiește

un *ansamblu de perceptive* proprii din substanța veșnică a materiei ancestrale feminine. Acesta este arhetipul tuturor actelor de mai târziu, din care se nasc forme ideatice, simboluri astrale, structuri materiale. Această *primă tensiune mistică*, cu nevoia sa de manifestare, cu beția, cu orbirea sa triumfală, pulsează în „nuntirea celor doi“ pe fiecare plan de existență. De aceea *dragostea este extazul creatorului în creatură*. Ea irupe în lumea finită, vizibilă, din infinit, din incognoscibil. Esența ei este eruperea nestăvilită, mișcarea, cucerirea. Are ceva de nepotolit, ceva ce aleargă fără opreliște, ceva ce pulsează aida focului exploziei, aida polilor universului aflat în dilatare ce se propagă alergând. Scânteile energiei, ale forței, se transformă în scrum după o propagare amețitoare, după o ardere incandescentă mai îndelungată sau mai scurtă, dar forța în sine trăiește! Ea traversează lumea și dispare pe calea ce duce din veșnicie în veșnicie.

3

Rădăcinile sexualității

Filozofia ermetică explică problema sexualității prin cauze mult mai însemnate decât psihologia abisală modernă care o înregistrează în mare parte doar ca fenomen și acțiune. Și aici viziunea ocultă sesizează *cauza* nevăzută atunci când coboară până la misterul rupturii dintre cele două sexe, ale cărei amintiri se păstrează nu numai în mituri și tradiții ci sunt conservate și în natură, în simbolurile ei vii: organismele animale. Unele reminiscențe din organismul uman, structura hermafrodită ce evocă strămoși ancestrali, structura vizibilă și invizibilă a întregului univers indică misterul perechii de contrarii care se caută reciproc și se află în luptă.

În univers orice organism viu se creează din interacțiunea unor energii feminine și masculine. Și, deoarece lumea s-a născut din nuntirea lui Dyas, ea poartă cele două principii extreme în rădăcina existenței sale. Clivajul dintre cele două și dorul lor neostenit una după cealaltă este forța ce menține viața. Creația comportă un act. Logosul masculin inseminează marea Mater, materia ancestrală. Schema nuntirii lor este un vârtej cu tendință de concentrație în nucleu. Androginul este de fapt schema unui act sexual săvârșit în altă dimensiune temporală.

În mod obligatoriu, în lumea cufundată în timp, năzuința care dorește să unească durabil cei doi poli opuși într-o stare neutră, situată deasupra sexelor, eșuează după o perioadă anumită.

Energia sexuală este o potență creatoare aflată în erupție în organismul ființelor. Din acest motiv este atât de elementară. Direcționarea, purificarea ei este cea mai importantă problemă a existenței. Dinamismul ei permanent este atât de intens încât, dacă nu poate construi, începe să distrugă. Deci ea trebuie exploatată în orice caz. Bhagaval Gita definește astfel acest imperativ: „Nimeni nu poate rămâne inactiv nici măcar pentru o clipă, căci fie că o vrea sau nu, însușirile naturii îl silesc la activitate“. Nu este însă indiferent dacă din această activitate se naște o bulboană aducătoare de moarte sau se realizează Unio Mistica, împreunarea transcendentală.

4

Narcoză, beție, voluptate, extaz

În afară de cerințele, pulsionile și nevoile fizice și psihice care domină organismul uman cognoscibil din punct de vedere rațional, acesta poartă în sine și imperativul **fericirii**, pe care zadarnic ar încerca psihologia, filozofia și sociologia să îl înghesuie în albia strâmtă a diferitelor denumiri, căci le depășește pe toate. Instinctul de conservare a speciei, libido-ul, beția puterii, toate acestea aprind doar pentru o clipă bucuria visată, parcă numai pentru a o aprofunda în suflet, sub forma unei frustrări și mai amare. De la nașterea și până la moartea sa, omul aleargă să-și satisfacă această nevoie, orice denumire i-ar da. Pe măsură ce anii și speranțele

i se împruținează, el devine tot mai amar, tot mai decepționat. Se simte înșelat. Promisiunea care ardea incandescentă în celulele, instinctele, intuițiile și dorurile sale nu a fost împlinită. Înțelesul și aroma unicului lucru pentru care s-a născut i-au fost furate. Întreaga lui viață a rămas doar o scoarță goală, lipsită de miez, și numai rareori, când făcea dragoste, când bea, se afla pe creasta de val a succesului, sau când apela la arma amăgitoare a stupefiantelor, s-a mai simțit aproape de starea a cărei absență o simte mereu. Chiar fără a avea amintiri în acest sens, omul are certitudinea posibilității fericirii, certitudine încorporată în ființa sa cu o verosimilitate mai intensivă decât orice pseudorealitate cenușie. Aceasta este o revendicare în fața vieții ce se impune cu o dorință mai dureroasă decât foamea sau setea. Această nostalgie, mai puternică decât toate celelalte instincte este o certitudine de netăgăduit care trebuie să capete viața realității undeva, cândva, în trecut, în viitor sau în prezentul atemporal. Altfel ea n-ar mai constitui coloana vertebrală invizibilă a ființei umane.

Omul își amintește cu adevărat de bucuria durabilă și intensă, de acel „*extaz*“ care a lărgit în el sentimentul vital claustrat în personalitate, transformându-l într-o jubilarie universală nelimitată. Își amintește de permanenta stare de bine care era cândva starea naturală a existenței sale. Acum însă nu o mai poate dobândi decât timp de secunde. Având în vedere însă că încărcătura de trăiri a modului de viață edenic se menține neștirbită în adâncul conștientului său, omul nu se poate împăca

niciodată cu coșmarul permanentizat al mizeriei sale, numită existență fizică. De aceea el nu suportă să fie mereu treaz, adică să rămână total „externat“ în cotidian. De aceea caută în stupefiante, în băutură, în voluptate, în recuzita mizeră a distracțiilor, în bătăi de tobă, sunet de alături și urlet de saxofoane, sărbătoarea, culoarea, extazul momentan, altfel ar sucomba, s-ar usca, s-ar pietrifica lăuntric.

Fenomenul trădător, faptul că oricât ar fi de năpăstuit, omul se mai află totuși aici, demonstrează cu certitudine că această formă de existență întu-necată, limitată este inevitabil necesară pentru trăirea și „fixarea“ unei experiențe. Pentru că vizionarii culturilor magice erau incapabili de o concentrație și de o viziune de ansamblu pe care omul de astăzi le poate realiza. Acest lucru se manifestă în mod special în copilărie, deci în oglinda sensibilă a trăirilor și reflexelor arhetipale și la cei aflați în stare de posedare senzorială, căci personalitatea modernă recade în aceste momente în starea sa edenică. Să urmărim de exemplu un om beat; în ce pericole poate pași împleticit, în toiul delirului său! Pe timp de iarnă se dezbracă în stradă și se îmbolnăvește mortal. Se lovește și se rănește, provoacă accidente și nenorociri, căci este incapabil să se situeze în afara viziunilor subiective în care l-a claustrat alcoolul. Pasiunea, jocurile de noroc, stupefiantele, și, într-un fel și succesul și puterea, dăruiesc celor ce recurg la ele aceeași beție ciudată, delirantă care nesocotește orice primejdie obiectivă, individul crezându-se invulnerabil. Imaginația